

Tisztelt Dömötör Hanna Asszony!

„*A mindennapok bordalékából kell kimosnunk életünk maréknyi aranyát*” – a kedves alkotótárs, Déry Tibor szavai fájón üzennek ma, amikor szembesülnünk kell azzal, hogy Makk Károly eltávozott közülünk.

Makk Károly türelmes kincskereső volt, a modern kor talán legizgalmasabb művészi eszközének, a mozgóképnek egyedi hangvételű mestere. Akár a súlyos gyötrődésben szerzett lelki sebeinkről akart mesélni, akár a felszabadult, gyógyító jókedvről, Ő megtalálta és megmutatta a mindennapi élet „aranyát” – a legnagyobb drámák mélyéről is előtörő katarzist, a legyőzhetetlen reményt, az erőt adó jókedvet.

„*Abányszor leírják a nevemet, azt írják mellé, hogy Szerelem*” – fogalmazott egyszer.

Illett – és most már örökre illik – hozzá ez a szó. Úgy is, mint a magyar és az egyetemes filmtörténet egyik legmegindítóbb alkotásának címe. És úgy is, mint a filmjeiben oly lebilincselően ábrázolt érzelmek felsőfoka. Hiszen nagyon kell tudni szeretni, hogy valaki úgy legyen képes megmutatni az embert, ahogy azt Makk Károly tette.

Még két esztendeje sincs, hogy a Sándor-palotában közösen elköltött vacsoránkon magunk is megtapasztalhattuk emberszerető derűjét, és meghallgathattuk bölcs gondolatait, tanulságos történeteit. Most pedig együttérzéssel gondolunk családjára, mindazokra, akikhez a legerősebb kötelék fűzte, és akiknek a legjobban hiányzik.

Budapest, 2017. szeptember 1.

Őszinte részvétellel

Herczegh Anita

Áder János